

ΠΟΠΗ
ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΣΧΕΣΕΙΣ
ΕΝΟΤΙΚΤΟΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΜΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

Στο Λονδίνο

Η αφετηρία δεν καθορίζει πάντα το τέλος

Με την Αντιγόνη και τον Πέτρο, η Δάφνη γνωρίστηκε τον Σεπτέμβριο του 1993 στο Λονδίνο.

Είχαν πάει όλοι εκεί για σπουδές. Ο Πέτρος και η Αντιγόνη γνωρίζονταν από την Ελλάδα και είχαν ξεκινήσει μαζί από την Αθήνα. Η Δάφνη είχε πάει με δυο παιδιά από το σχολείο της, τον Παντελή και την Αναστασία, οι οποίοι όμως δεν θα παρέμεναν στο Λονδίνο αλλά θα πήγαιναν στη Σκοτία.

Αποχωρίστηκαν με λύπη δίνοντας υποσχέσεις του στιλ «θα βρεθούμε οπωσδήποτε, θα έρθεις και θα έρθουμε».

Τις πρώτες ημέρες ήταν γεμάτη με υποχρεώσεις, τρεξίματα και αγορές ειδών πρώτης ανάγκης.

Έμενε σε έναν ξενώνα για φοιτητές έως ότου μπορέσει να βρει κάτι καλύτερο.

Αυτή η αίσθηση ελευθερίας την έκανε να αισθάνεται υπέροχα. Ο εαυτός της στα χέρια της, χωρίς υποδείξεις και συμβουλές από κανέναν, ήταν κάτι πρωτόγνωρο. Αισθανόταν αυτόνομη και αυτάρκης.

Τον πρώτο καιρό έβγαινε και περπατούσε ώρες στην Όξφορντ Στριτ χαζεύοντας τον κόσμο και τα μαγαζιά.

Όλα ήταν διαφορετικά στα μάτια της. Δεν ήξερε πού πήγαινε, απλώς χάζευε στρίβοντας το κεφάλι της αριστερά και δεξιά για να συλλάβει εικόνες, να αιχμαλωτίσει ότι υπήρχε γύρω της, να το κάνει δικό της.

Τα αυτοκίνητα ακούγονταν σαν να μαστίγωναν τον αέρα. Τα φώτα άλλαζαν προς το κέντρο της πόλης. Περπάτησε μερικά τετράγωνα και πέρασε μπροστά από τα μεγάλα πολυκαταστήματα *Harrod's*. Ανέβηκε και κατέβηκε από τρένα και λεωφορεία προσπαθώντας να κατακτήσει αυτήν την άγνωστη πόλη. Έπειτα από λίγες ημέρες είχε αρχίσει να αισθάνεται κάποια κούραση και ονειρεύτηκε τον καναπέ της στην Ελλάδα. Αισθανόταν πολύ μακριά από την πατρίδα. Μια μικρή θλίψη ανέτειλε μέσα της.

Ακόμη δεν είχε δικτυωθεί με Έλληνες εκτός από μια-δυο κοπέλες που πήγαιναν και αυτές στην ίδια σχολή και έμεναν κι εκείνες στη Λέσχη. Μια «καλημέρα» όλη κι όλη στο πρωινό και μετά χάνονταν κι αυτές για δικές τους δουλειές με την παρέα τους και αυτό την έκανε να διστάζει να τις πλησιάσει.

Ένα απόγευμα συνάντησε τον Νίκο, τυχαία μπροστά στα ελληνικά γιαούρτια στο κοντινό τους

σουπερμάρκετ, μια γνωριμία από μια παρέα στην Αθήνα. Της πρότεινε να πάει το βράδυ στο μπαράκι που πήγαιναν Έλληνες, κάτι που δέχτηκε με πολλή χαρά.

Το βράδυ έφτασε σχετικά νωρίς. Δεν είχε ακόμη προσαρμοστεί στα ωράριά τους. Δεν πέρασε πολλή ώρα και άρχισαν να καταφτάνουν διάφοροι. Από μακριά καταλάβαινε ότι ήταν Έλληνες. Το ύφος και ο τόνος της φωνής τους τους έκαναν να ξεχωρίζουν από τους άλλους. Αισθάνθηκε μια γλυκιά ανακούφιση καθώς άκουγε γύρω της να μιλάνε ελληνικά. Η γλώσσα της... Χαμογέλασε γλυκά και αμυδρά.

Η εμφάνιση μιας ψηλής ξανθιάς κοπέλας συνοδευόμενης από έναν μελαχρινό, αρρενωπό, νεαρό άνδρα, τράβηξε όλα τα βλέμματα πάνω τους. Ήταν ένα εντυπωσιακό δίδυμο.

Τους σύστησε ο Νίκος, ο οποίος ήταν κοινός τους φίλος από την Αθήνα και ο συνδετικός κρίκος ανάμεσα στις δυο παρέες.

– Παιδιά, η Δάφνη μόλις ήρθε, καινούργια ολοκαίνουργια, για ψυχολογία! είπε γελώντας. Φυλαχτείτε, θα σας ψυχαναλύσει όλους σε λίγο καιρό!

Όλων τα βλέμματα στράφηκαν επάνω της.

– Μμμμμμ!!! ακούστηκε ένα βουητό, με πολλά θαυμαστικά, από την παρέα.

Η Δάφνη αισθάνθηκε σαν να βγήκε σε πάλκο θεάτρου. Κοκκίνισε χαμογελώντας. Δεν περίμενε τέτοια υποδοχή.

– Καλώς ήρθες, Δάφνη! φώναξαν όλοι μαζί.

– Σας ευχαριστώ, καλώς σας βρήκα! είπε χαρούμενη.

– Από εδώ η Αντιγόνη και ο Πέτρος. Τα παιδιά είναι φίλοι, μην πάει το μυαλό σας αλλού, απλώς είναι κολλητοί από την Αθήνα! είπε ο Νίκος κάνοντας χιούμορ. Οικονομικά και οι δύο.

– Ρε συ Νίκο, κι εμείς εδώ είμαστε! φώναξε ο Αλέκος.

– Μη βιάζεστε, ρε παιδιά, δεν κάνω διακρίσεις, απλώς έτυχε να μπουν μέσα εκείνη τη στιγμή τα παιδιά! Δεν σας πήραν και τη σειρά στο θέατρο, σιγά! Λοιπόν... Ο Στέφανος οικονομικά, ο Αλέκος πληροφορική, ο Πάνος χημικός, η Φανή, συνάδελφός σου, και αυτή ψυχολογία, ο Γιάννης ναυπηγική, η Ρένα αρχαιολογία, ο Θάνος ιατρική και ο Αντώνης επίσης οικονομικά. Όσο για μένα, ξέρεις, δεν είναι ανάγκη να συστηθώ.

– Λαμπρό το μέλλον της Ελλάδας με τόσους οικονομολόγους! είπε γελώντας η Δάφνη.

– Εγώ πάντως θα σώσω την υγεία σας! είπε ο Θάνος και έκανε μια σατιρική υπόκλιση προκαλώντας την ευθυμία όλων.

– Αμάν! Καήκαμε άμα στηριχτούμε σ' εσένα! είπε ο Στέφανος γελώντας.

– Τελικά όλοι σ' εμένα θα καταλήξετε, είπε η Δάφνη. Για να τα πετύχετε όλα αυτά που ονειρεύεστε δεν θα προλαβαίνετε να ζείτε, άρα κακές σχέσεις, κακή επικοινωνία, γραμμή για ψυχολόγο!

Ο Πέτρος παρακολουθούσε με άνεση γελώντας με την πλάκα που γινόταν, και συγχρόνως έριχνε κλεφτές ματιές στη Δάφνη. Είναι καλή, σκεφτόταν, και έξυπνη.

Ο Νίκος ήταν ο μεγαλύτερος από όλους. Κατά κάποιον τρόπο ήταν ο αρχηγός της παρέας μια και ήξερε όλα τα κατατόπια. Ήταν ένα αρκετά επικοινωνιακό άτομο, γι' αυτό και πολλοί Έλληνες φοιτητές ήταν φίλοι του. Ήταν μέσα σε όλα. Ότι και να ήθελε κάποιος, στον Νίκο στρεφόταν. Είχε καλή ψυχή και πολλές φορές συμπαραστεκόταν σε όποιον είχε ανάγκη. Φρόντιζε για τη δικτύωση των καινούργιων μια και καταλάβαινε και ο ίδιος τη μοναξιά που νιώθει κάποιος μακριά από τον τόπο του. Γυιός πλουσίων γονέων, δεν είχε πρόβλημα με τα οικονομικά του και δεν έδινε ιδιαίτερη σημασία στο χρήμα. Πολλοί του ζητούσαν δανεικά και συχνά αγύριστα. Δεν τους τα είχε ζητήσει ποτέ πίσω. Τον ικανοποιούσε το ότι τον αγαπούσαν όλοι.

Η Αντιγόνη μόλις είχε τελειώσει με τον πρώτο έρωτα της ζωής της, όπως έλεγε, που είχε στην Αθήνα, για τον οποίο θρηνούσε ακόμη. Κανείς δεν ήξερε λεπτομέρειες γι' αυτόν τον μυστηριώδη έρωτα, ούτε και ο Πέτρος ακόμη, που τη γνώριζε περισσότερο από τους άλλους.

Το ταξίδι της στο εξωτερικό καθώς και τη διαμονή της για κάποια χρόνια στο Λονδίνο τα δέχτηκε, έλεγε, σαν λύση σωτηρίας. Ο Πέτρος, ως καλός φίλος, προσπαθούσε να της συμπαρασταθεί. Γνωρίζονταν από παιδιά, μια και οι γονείς τους συνδέονταν με φιλία χρόνων.

Η συμπάθεια ανάμεσα στις δυο κοπέλες φάνηκε αμέσως. Η μοναξιά της Δάφνης ταίριαξε απόλυτα με τη θλίψη της Αντιγόνης. Συχνά η Αντιγόνη της

μιλούσε για τον έρωτα που είχε από νεαρή κοπέλα με έναν συνομήλικο νεαρό χωρίς πολλές λεπτομέρειες. Μια ασαφής ερωτική ιστορία χωρίς μέση και τέλος. Από τα λεγόμενά της, η Δάφνη κατάλαβε ότι μάλλον ήταν μονόπλευρος έρωτας, αλλά η Αντιγόνη δεν ήταν έτοιμη να το αποδεχτεί. Το ότι δεν είχε μπορέσει να κερδίσει την καρδιά του, ήταν κάτι που την είχε απογοητεύσει αλλά δεν το ομολογούσε· πάντα ήλπιζε ότι τα πράγματα θα αλλάξουν, μια και διατηρούσαν ακόμη επικοινωνία, όπως έλεγε.

Κάποια φορά η Δάφνη θέλοντας να τη βοηθήσει ζήτησε κάποιες πληροφορίες από τον Πέτρο για την ιστορία της.

– Δεν ξέρω τίποτε, της είπε, είναι φίλοι οι γονείς μας, αλλά εμείς δεν είμαστε και τόσο κολλητοί, απλώς πηγαίναμε σε κανένα πάρτι ή για κανέναν καφέ και είχαμε κοινούς φίλους. Ποτέ δεν είδα αυτόν τον τύπο που λέει. Μάλιστα, όλη η παρέα έλεγε ότι μάλλον μας παραμυθιάζει, έτσι, για να κάνει την έμπειρη.

Το επόμενο έτος οι δυο κοπέλες συγκατοίκησαν. Είχαν πολλές κοινές απόψεις για τη ζωή και καλές οικονομίες στην τσέπη τους. Ήταν από τα πιο όμορφα χρόνια τους και πολλές φορές αργότερα τα αναπολούσαν με νοσταλγία.

Από την πρώτη στιγμή έγινε ορατή η χημεία του Πέτρου και της Δάφνης. Ακολουθούσε ο ένας τα χνάρια του άλλου. Παντού μαζί. Εκδρομές στη Σκοτία, ξενύχτια, συζητήσεις ατελείωτες. Γέλια,

πειράγματα, τρυφερότητες, και μια ατμόσφαιρα που από μακριά φώναζε πως ο Πέτρος και η Δάφνη είναι ερωτευμένοι. Το έβλεπες στο βλέμμα τους, στο φως που έπεφτε σαν προβολέας πάνω τους μόλις συναντιόντουσαν. Η χημεία τους ήταν κραυγαλέα. Το παρατηρούσες στα χέρια τους που αναζητούσαν το ένα το άλλο με την παραμικρή αιτία. Η ταυτότητα των συναισθημάτων τους ήταν η γλώσσα του σώματος που έλεγε πολλά.

Ουσιαστικά ο Πέτρος και η Δάφνη είχαν ερωτευτεί ο ένας τον άλλον πολύ πριν το συνειδητοποιήσουν και οι ίδιοι. Η πρώτη συνειδητοποίηση ήρθε τυχαία ένα βράδυ που είχαν κανονίσει με την παρέα να πάνε σε ένα ελληνικό ταβερνάκι. «Στις εννέα, στου Κώστα», είχαν πει.

Εκείνη πήγε στις εννέα και μισή. Όλοι ήταν εκεί, εκτός από τον Πέτρο. Η Αντιγόνη είχε πεταχτεί στην Αθήνα για να δει τη μητέρα της που είχε μπει στο νοσοκομείο. Ο Πέτρος πουθενά. Ένα σφίξιμο στο στομάχι της γινόταν όλο και πιο έντονο. Είχαν αρχίσει να τρώνε και να πίνουν. Δίσταζε να ρωτήσει για τον Πέτρο, δεν ήθελε να την καταλάβουν. Κοιτούσε συνεχώς προς την πόρτα με ανυπομονησία. Θα έρθει άραγε; σκεφτόταν καθώς η αγωνία της αύξανε το σφίξιμο στο στομάχι.

– Τί έχεις Δάφνη, περιμένεις κάποιον; Σε βλέπω ανήσυχη, όλο την πόρτα κοιτάς, της πέταξε ο Νίκος.

– Όχι, αφηρημένα κοιτάω, απάντησε εκείνη, δήθεν αδιάφορα, και άπλωσε το χέρι να πάρει το ποτήρι της.

Ξαφνικά, ύστερα από λίγο, φάνηκε εκείνος στο άνοιγμα της πόρτας και φώτισε τα πάντα γύρω του με τη γοητεία του, το μπόι του, τη ζεστή ματιά του.

Ένα τεράστιο χαμόγελο άνθισε στα χείλη της.

– Άντε, ρε Πέτρο! φώναξε ο Νίκος, πειράζοντας τη Δάφνη φιλικά. Μας έκανες να πάθουμε έλκος από την αγωνία!

– Δεν θέλω υπερβολές! είπε εκείνος μην κατανοώντας ότι το πείραγμα του Νίκου προοριζόταν για τη Δάφνη.

Η Δάφνη όμως το κατάλαβε. Εκείνη τη στιγμή συνειδητοποίησε ότι το ενδιαφέρον της για τον Πέτρο δεν ήταν ένα απλό φλερτ.

– Τί έγινε, τελείωσε το ραντεβουδάκι με την ξανθιά;

– Βέβαια, ολοκληρώσαμε! είπε αυτός γελώντας και το έριξαν όλοι στην πλάκα.

Η Δάφνη δεν γέλασε. Και αυτό την έκανε να ξεχωρίσει.

– Ποιά ξανθιά, ρε βλάκα; είπε εκ των υστέρων ο Πέτρος φοβούμενος ίσως μη γίνει πιστευτό το σχόλιο. Με τον πατέρα μου μιλούσα στο *skype*... Είχαμε κάτι θέματα οικογενειακά, και άμα ο πατέρας μου μιλάει, ξεχνάει να σταματήσει.

– Μη στεναχωριέσαι, μια από τα ίδια είμαστε όλοι, είπε ο Αλέκος. Εμένα να δεις, που τα λέει και σε επανάληψη τουλάχιστον δυο φορές!

Γύρισε προς τη Δάφνη για να αλλάξει θέμα.

– Τί κάνεις, Δάφνη; Στις ομορφιές σου είσαι σήμερα!

– Πάντα είμαι, απάντησε εκείνη, απλώς δεν το έχεις προσέξει!

Γέλασαν. αντάλλαξαν ένα βλέμμα με νόημα και τσούγκρισαν τα ποτήρια τους.

– Άντε γειά μας! είπε σε όλους με αλλαγμένη διάθεση. Όλα είχαν τακτοποιηθεί μέσα της.

Η εντυπωσιακή γοητεία της Δάφνης, με τα σκούρα καστανά μακριά μαλλιά, τα πρασινογάλανα μάτια και το αλαβάστρινο λευκό δέρμα, είχε βάλει αρκετούς της παρέας σε πειρασμό. Η λυγερή, καλογυμνασμένη σιλουέτα της που σαν βάση δεν είχε μόνο μια θηλυκή προκλητική εικόνα, αλλά και τη φινέτσα και την αξιοπρέπεια, τράβαγε τους άνδρες. Ο Πέτρος το έβλεπε αυτό και προσπαθούσε να κατοχυρώσει τη θέση του.

Σαν να έλεγε «Μην τολμήσει κανείς! Μακριά!»

Οι περισσότεροι είχαν καταλάβει το ενδιαφέρον του και όσοι είχαν κάνει κάποια όνειρα για τη Δάφνη έκαναν πίσω σεβόμενοι την επιλογή του.

Η σχέση αυτή ήταν επιλεγμένη και από τους δύο. Μια σχέση που στηριζόταν σε αμοιβαία αγάπη. Κανείς δεν τους την επέβαλε. Δυνάμωνε καθημερινά όλο και με μεγαλύτερη ορμή και κατακτούσε ο ένας τον άλλον. Έκτιζαν θεμέλια σταθερά, χωρίς βιασύνη, γιατί χωρίς αυτά καμμιά σχέση δεν έχει βάθος στον χρόνο. Ήθελαν να σιγουρευτούν. Γιατί μια σαθρή συναισθηματική βάση μακροπρόθεσμα αναπαράγει τον εαυτό της και συχνά οδηγεί στην απόλυτη καταστροφή. Είναι σαν τα κάστρα που φτιάχναμε όταν ήμασταν παιδιά. Με το πρώτο μεγάλο κύμα έρχεται η καταστροφή. Αυτό ήθελε να αποφύγει ο Πέτρος. Καμμιά φορά όμως και η πολλή καθυστέρηση αφαιρεί και ξενερώνει το συναίσθημα. Το μαραζώνει και αρχίζει η απομάκρυνση. Γι' αυτό πρέπει να διαλέξει κανείς τη σωστή στιγμή.

Κάθε μέρα που περνούσε τους έφερνε και πιο κοντά.

Ο Πέτρος αισθανόταν ότι η έλξη αυτή του είχε αλλάξει τη ζωή. Δεν ήθελε να χάσει τη Δάφνη. Δίσταζε να της μιλήσει ανοιχτά. Φοβόταν την άρνησή της. Η συμπεριφορά της έμοιαζε να έχει κάποια όρια περιορισμένα. Σαν τον βυθό μιας ακίνητης λίμνης. Μπορεί να είναι φιλικό το ενδιαφέρον της, σκεφτόταν ο Πέτρος και αυτό τον έκανε να το αναβάλλει συνεχώς περιμένοντας αποδείξεις πιο ξεκάθαρες.

Η Δάφνη, από την πλευρά της, βλέποντας τη σιωπή του, έβγαζε το συμπέρασμα ότι δεν ήταν αυτό που φανταζόταν. Του άρεσε να φλερτάρει αλλά έως εκεί. Τίποτε παραπάνω. Έτσι κλεινόταν όλο και πιο πολύ στον εαυτό της.

Κάποτε ήρθε εκείνο το πάρτι του Νίκου. Είχε τα γενέθλιά του και ως δημοφιλές και αγαπητό άτομο που ήταν, μαζεύτηκαν όλοι στο σπίτι του. Καλή μουσική, άφθονο ποτό και φαγητό. Δεν έκανε τσιγκουνιές, ήθελε να ευχαριστήσει τους φίλους του.

Ένας από αυτούς ήταν ο Θάνος Αντωνίου, συμφοιτητής του και κολλητός του από την Ελλάδα. Αυτός τα κανόνισε όλα.

Από την πρώτη στιγμή που μπήκε μέσα, δεν είχε ξεκολλήσει τα μάτια του από τη Δάφνη. Της συστήθηκε χωρίς περιστροφές και άρχισε να τη βομβαρδίζει με διάφορα θέματα. Δεν την άφηνε να πάρει ανάσα. Ήταν φανερό ότι τον είχε εντυπωσιάσει.

Ήταν ευχάριστος συνομιλητής και η Δάφνη έδειξε ενδιαφέρον μια και εκτιμούσε πάντα την καλή συζήτηση και μάλιστα για τα φιλοσοφικά θέματα που

ήταν η αδυναμία της. Σε μια άκρη του μυαλού της ένιωθε και κάπως κολακευμένη, μια και ο Αντωνίου ήταν αρκετά συμπαθητικός με το μοντέρνο μπρουτάλ στιλ του που φώναζε από μακριά την αρρενωπότητά του και τη δυνατή του αυτοπεποίθηση.

Ο Πέτρος την παρατηρούσε από απόσταση και ένιωθε πως ίσως είχε έρθει η στιγμή που θα την έχανε. Συνειδητοποίησε πως είχε αργήσει και φοβόταν πως είχε χάσει οριστικά το παιχνίδι. Ευχήθηκε να άρχιζε πάλι από την αρχή. Να τη διεκδικήσει ξανά. Αποφάσισε να παίξει το τελευταίο του χαρτί με ρίσκο.

Τους πλησίασε αναστατωμένος με όσο αυτοέλεγχο μπορούσε να έχει, αποφασισμένος να πάρει την κατάσταση στα χέρια του.

– Συγγνώμη που σας διακόπτω, είπε απευθυνόμενος προς τον Αντωνίου με επίπλαστη ευγένεια ενώ αισθανόταν την καρδιά του να κλοτσάει το πουκάμισό του και την έντονη επιθυμία να τον χαστουκίσει. Δάφνη, έρχεσαι για λίγο; Σε θέλω για κάτι ιδιαίτερος.

Η Δάφνη έριξε μια ματιά στον Αντωνίου σαν να ήθελε να δει την αντίδρασή του και ζητώντας συγγνώμη με τη σειρά της ακολούθησε τον Πέτρο που πήγαινε προς την έξοδο.

Βγήκαν στον δρόμο.

Στην αρχή ήταν εριστικός και αρκετά επιθετικός. Της είπε πως πούλησε την παρέα και ότι έπεσε σαν ξελιγωμένη πάνω στον τύπο που το έπαιζε και καλά πολύ άνδρας και πως η παρέα γέλαγε πίσω από την πλάτη της για το δούλεμα που έτρωγε. Ως καλός της φίλος ήθελε να την προειδοποιήσει να μη ρεζίλευτεί

στους υπόλοιπους, γιατί ήταν γνωστό ότι ο τύπος έβαζε στοιχήματα για κοπέλες σε πόση ώρα θα τις ρίξει. Είπε και άλλα πολλά, όλα χωρίς νόημα, χωρίς βάση ουσιαστική, υπερβολικά φουσκωμένα, προσπαθώντας να το παίξει προστάτης για να καλύψει τη ζήλια του και τον φόβο του.

Μια γλυκιά ευχαρίστηση άρχισε να κυλάει στις φλέβες της Δάφνης αναγνωρίζοντας την ασυγκράτητη φλόγα μέσα στα μάτια του. Από αυτό το σημείο και μετά άρχισε να βλέπει καθαρά το ενδιαφέρον του.

Γεμάτη συγκίνηση που επιτέλους τον έβλεπε να ανοίγεται αυθόρμητα, του άνοιξε αυτή πρώτη την καρδιά της.

– Ο μόνος που με νοιάζει είσαι εσύ και κανένας άλλος. Απλώς, μιλάω μαζί του γιατί δεν αντέχω την αδιαφορία σου, του είπε ειλικρινά.

Η σιωπή που έπεσε ανάμεσά τους για λίγα δευτερόλεπτα ήταν καταλυτική. Τα μάτια γέμισαν ξαφνικά με φως, τα χέρια του ενός έψαχναν να αγγίξουν τον άλλον, και η γλώσσα λύθηκε μέσα σε μια ατμόσφαιρα γεμάτη ζεστασιά και ασφάλεια.

– Πάμε για λίγο πιο κάτω, σε παρακαλώ, της πρότεινε ενώ ήδη την τραβούσε από το χέρι προχωρώντας μπροστά.

Στο μικρό παγκάκι, στο πίσω μέρος του δρόμου, πρωτοφιλήθηκαν χωρίς άλλα λόγια. Τα τρεμάμενα χέρια του τυλίχτηκαν σαν κλαριά γύρω απ' το κορμί της. Είχε έρθει η ώρα να τα εκφράσουν όλα.

Της είπε πόσο σημαντική είναι γι' αυτόν, πόσο σπάνια και μοναδική τη θεωρεί, πως θα ήθελε να μείνουν για πάντα μαζί και πολλά άλλα που έφεραν ερωτική μέθη και στους δυο.

Πολλοί από εμάς βρίσκουμε το κουράγιο να διεκδικήσουμε μόνο όταν κινδυνεύουμε να χάσουμε κάτι πολύτιμο. Τότε αποφασίζουμε να το πράξουμε ακόμη και με το ρίσκο της απόρριψης. Φοβόμαστε πως δεν έχουμε άλλη επιλογή πλέον και τρέχουμε να προλάβουμε πριν ο άλλος απομακρυνθεί τελείως.

Το ίδιο βράδυ έκαναν έρωτα παθιασμένα στο διαμερισμάτι της Δάφνης, μια και η Αντιγόνη παρέμεινε στη γιορτή. Από εκείνη τη νύχτα έγιναν ζευγάρι και δεν μπορούσαν να φανταστούν πια τον έναν χώρια από τον άλλον. Αισθάνθηκαν πως η σχέση τους ήταν καρμική, πως ό,τι και να γίνει δεν θα κόβονταν ποτέ τα αόρατα νήματα που τους ένωναν. Δεν γινόταν να ζήσουν χωριστά.

Οι πρώτοι μήνες του έρωτά τους πέρασαν με την ίδια ένταση.

Ζούσαν και απολάμβαναν τα πάντα. Έτρεχαν στην εξοχή, περπατούσαν αγκαλιά στα ατμοσφαιρικά δρομάκια του Λονδίνου, μέσα στη βροχή. Ξενυχτούσαν με τους φίλους τους στις παμπ χορεύοντας, πίνοντας και κατέληγαν να κάνουν έρωτα στο διαμέρισμα της Δάφνης ή στο δικό του ή όπου αλλού βόλευε. Έκαναν έρωτα παντού, όπου μπορούσαν. Από το πρωί έως το βράδυ απολάμβαναν ο ένας την παρουσία του άλλου με όλους τους τρόπους, είτε αυτό ήταν ηδονική επαφή είτε μακαρονάδα που μαγεύει ακούγοντας αγαπημένη μουσική. Μιλούσαν συνεχώς για ένα σωρό πράγματα, για το παρελθόν, το παρόν και το μέλλον τους, για τα

όνειρά τους αλλά και για ζητήματα πιο σοβαρά που αφορούσαν τη σταδιοδρομία τους, το πολιτικό μέλλον της Ελλάδας, την οικολογική καταστροφή ως ανθρωπίνη ευθύνη, για την επιρροή που δεχόμαστε από το Σύμπαν και ένα σωρό άλλα θέματα ανεξάντλητα. Είχαν γίνει «εμείς».

– Ζηλεύω, της έλεγε καμμιά φορά, θέλω να ξέρω το παρελθόν σου. Αγάπησες κάποιον πιο πολύ από μένα; Θέλω να το ξέρω.

– Οι σχέσεις που είχα ήταν απλώς επιβεβαιωτικές και χωρίς διάρκεια, μόνο και μόνο για να ησυχάσω την ανασφάλειά μου ως γυναίκας. Σχέσεις-έπαθλα, για να νιώσω πόσο μετράω. Εκείνη τη στιγμή δεν το καταλάβαινα. Το έβλεπα αργότερα όταν ο άλλος κατακτιόταν. Δεν μ' ενδιέφερε τόσο η συνέχεια όσο η κατάκτηση, γι' αυτό και δεν διαρκούσαν πολύ. Εσύ; ρωτούσε αυτή με τη σειρά της.

– Σχέσεις της πλάκας, τίποτε με αληθινό ενδιαφέρον.

– Εκείνο που μου δίνει σιγουριά μαζί σου είναι πως ό,τι και να προκύψει, ό,τι και να μας συμβεί, εμείς οι δύο θα έχουμε το θάρρος να το συζητήσουμε.

– Ναι, αυτό είναι αλήθεια. Πάνω από όλα είμαστε φίλοι, έχουμε καλό κώδικα επικοινωνίας, του είπε η Δάφνη ένα βράδυ κουρνιασμένη στην αγκαλιά του.

– Αλήθεια είναι, καρδιά μου, της απάντησε και την έκλεισε σφιχτά στην αγκαλιά του. Μπορούμε να συζητήσουμε τα πάντα.

Ήταν και αυτό μια από τις αυταπάτες του έρωτα.

– Σ’ αγαπώ, του είπε η Δάφνη ένα μεσημέρι, μέσα στη γλυκιά ζάλη που της πλημμύριζε τα σωθικά έπειτα από μια ερωτική συνεύρεση.

– Σε θέλω... φιθύρισε αυτός, ενώ η βραχνάδα του πόθου του την έκανε να νιώσει έναν σπασμό χαμηλά. Αλλά άσε τον χρόνο να μας τα δείξει όλα, ας μη βιαζόμαστε. Είσαι ό,τι πιο υπέροχο έχω, της είπε καθώς έφαχνε τα χείλη της ενώ το χέρι του χάιδευε το κορμί της.

Μετά έναν μήνα αποφάσισαν να μείνουν μαζί. Βρήκαν ένα μικρό διαμέρισμα που χωρούσε τον έρωτά τους, ένα διπλό κρεβάτι και έναν καναπέ. Μια μικρή κουζίνα με ένα τεράστιο παράθυρο που έβλεπε σε ένα μικρό πάρκο, ήταν το μέρος που δημιουργούσαν και απολάμβαναν τα εδέσματά τους. Άπειρες συζητήσεις εκεί, τα πρωινά τις Κυριακές με τον καφέ και άπειρες αγκαλιές στον μικρό καναπέ τα βράδια.

Η Αντιγόνη τα έβαψε μαύρα μόλις της ανήγγειλαν την απόφασή τους.

– Χαίρομαι για εσάς, αλλά πάλι μόνη μου θα μείνω. Μήπως βιάστηκες, βρε Δάφνη;

– Τί μόνη, όλη μέρα μαζί είμαστε! Έναν ύπνο θα κάνεις μόνη, και αυτό δεν είναι σίγουρο, της αποκρίθηκε εκείνη με πονηριά στο βλέμμα.

Η παρέα, το ίδιο βράδυ στο μπαράκι, μόλις το έμαθε άρχισε το δούλεμα.

– Άντε ρε, μπράβο και καλούς απογόνους!

- Πότε με το καλό τα στέφανα;
- Εγώ κουμπάρος! είπε ο Νίκος.
- Θα κάνετε και δεξίωση φαντάζομαι, συμπλήρωσε η Φανή.

Γελάγανε όλοι με τις ατάκες τους, μόνο η Αντιγόνη ήταν κάπως αμέτοχη σε όλα αυτά.

– Αντιγόνη, γιατί τόση μαυρίλα; τη ρώτησε ο Αλέκος.

- Πάλι μόνη μου θα είμαι, ρε γαμώτο!
- Μη σκας, κοπέλα μου, γι' αυτό! Θέλεις να έρχομαι εγώ τα βράδια να σε προστατεύω;
- Άσε, Αλέκο, μην κάνεις τον έξυπνο, δεν σε παίρνει.

– Μάλλον κάτι άλλο δεν σου αρέσει και τα έχεις κρεμάσει μου φαίνεται...

– Μη λες αηδίες, απλώς δεν την μπορώ τη μοναξιά. Πάνω που ήμουν μια χαρά με τη Δάφνη...

– Ναι, αλλά δεν μοιάζεις του Πέτρου, της είπε και έβαλε τις παλάμες του χαμηλά για να την κάνει να γελάσει.

Πράγματι η κοπέλα γέλασε δυνατά και το κλίμα έγινε καλύτερο.

Ο Πέτρος και η Δάφνη έλαμπαν σαν αναμμένες δάδες στο σκοτάδι. Αδιαφορούσαν για ό,τι συνέβαινε πιο πέρα από αυτούς τους δυο. Απολάμβαναν αυτό που ένιωθαν χτίζοντας συγχρόνως το συναισθηματικό τους μέλλον.

Το συναίσθημα ξεσπά σαν καταιγίδα, μια βροχή που αρχίζει να πέφτει ύστερα από ώρες ηλεκτρισμένης

ατμόσφαιρας κεραυνών και αστραπών. Ανοίγουν οι ουρανοί, με μια ανακούφιση, ιονισμένη ατμόσφαιρα, η ολοκλήρωση. Μια βροχή που δροσίζει την άνυδρη ψυχή. Δροσίζει το πρόσωπο, κολλάει παντού, στα μάτια, στα χείλη, δροσίζει το «είναι» σου. Μετά έρχεται κάτι άλλο, πιο ήρεμο, καθώς η καταιγίδα τελειώνει, βρέχει λίγο-λίγο αλλά συνεχίζει να έχει μιαν άλλην ομορφιά.

Όσο περνούσε ο καιρός, η ηρεμία και η σιγουριά μεγάλωνε. Είχαν μάθει πια ο ένας τον άλλον και αυτό τους έδινε μια αίσθηση ασφάλειας, ακόμη και σε στιγμές που τα νεύρα του Πέτρου χτυπούσαν κόκκινο.

– Άντε, Δαφνούλα τελειώνει με το μπάνιο! Ένα ντουζάκι, τόση ώρα; Θα αργήσω στο μάθημα και θα φταις εσύ!

Εκείνη ήξερε πως το άγχος τού έφερνε εκνευρισμό, ειδικά όταν ήταν να παραδώσει εργασία του εξαμήνου. Είχε μάθει να μεταφράζει τις αντιδράσεις του. Αυτό την έκανε πιο συγκαταβατική και του συγχωρούσε τα ξεσπάσματα. Εκείνος, σαν να το καταλάβαινε τις περισσότερες φορές –εκ των υστέρων όμως– όταν γύριζε το βράδυ την έπαιρνε αγκαλιά και τη φιλούσε, με ύφος απολογητικό. Η Δάφνη ήξερε ότι δεν θα ζητούσε ποτέ συγγνώμη. Δεν ήταν ποτέ ιδιαίτερα εκφραστικός όσον αφορούσε τα συναισθήματά του. Όμως έβρισκε πάντα έναν τρόπο να της το δείχνει.

Τις προάλλες που είχαν λογοφέρει –τί φοβερός λόγος!– εκείνη είχε αφήσει την πόρτα του φούρνου ανοιχτή, είχε φρυγανίσει ψωμάκια για το πρωινό και την ώρα που έφαχνε για τις πάνινες πιάστρες για να τραβήξει έξω το ταψί μπήκε ο Πέτρος φουριόζος και νευρικός. Ήταν η μέρα που θα συναντούσε τον καθηγητή του με σκοπό να αναλάβει ένα σημαντικό πρότζεκτ στο μάθημα της διοίκησης. Ήταν μια έρευνα του πανεπιστημίου και ο Πέτρος θα ήταν επικεφαλής. Από το άγχος του δεν πρόσεξε την πόρτα του φούρνου που ήταν ανοιχτή, σκόνταψε επάνω της και σωριάστηκε στη μέση της κουζίνας. Το φλιτζάνι με τον καφέ που κρατούσε χύθηκε επάνω στο μονόχρωμο θαλασσί πουκάμισό του που έγινε δίχρωμο στη στιγμή. Το ξέσπασμά του ήταν μια θύελλα.

– Αμάν, ρε Δάφνη! Πώς δεν έσπασα και τη μέση μου; Τί θα κάνω τώρα, μου λες; Έχω ραντεβού σε σαράντα πέντε λεπτά και πρέπει να αλλάζω ρούχα! Ο φούρνος ανοιχτός; Τί να σου πω... Ο τύπος έχει κόλλημα με τα δευτερόλεπτα, όχι με τα λεπτά! Αν αργήσω θα το θεωρήσει ασέβεια. Να ξέρεις αν χάσω αυτήν την ευκαιρία θα είναι εξ αιτίας σου!

Η Δάφνη έτρεξε και του έφερε αμέσως ένα άλλο πουκάμισο. Τον βοήθησε να αλλάξει και αυτός έφυγε χωρίς ούτε ένα «γεια» χτυπώντας την πόρτα πίσω του. Εκείνη ήξερε λόγω της φύσης της να ερμηνεύει τη συμπεριφορά των άλλων και αντιλαμβανόταν πως ο Πέτρος πολλές φορές μετάγγιζε το άγχος του επάνω της.

Το βράδυ η Δάφνη επέστρεψε πριν από αυτόν και ετοίμασε βραδινό. Εκείνος ήρθε λίγο αργότερα. Μπήκε μέσα με ύφος βρεγμένης γάτας και με μάτια

γεμάτα ικεσία. Το δεξί του χέρι ήταν πίσω από την πλάτη του. Στο αριστερό κρατούσε την τσάντα του και το λάπτοπ. Η καπαρντίνα του έσταζε νερά. Η καθημερινή βροχερή ρουτίνα της Αγγλίας ήταν κάτι φυσιολογικό για όσους ζούσαν στο Λονδίνο.

Η Δάφνη ήταν στον νεροχύτη για ένα ποτήρι νερό. Την πλησίασε από πίσω, τόσο κοντά που δεν μπορούσε να κινηθεί πλέον.

– Πώς πήγε; του είπε γεμάτη αγωνία, αλλά με ύφος συγκρατημένο.

– Όλα καλά, τέλεια! Είμαι επικεφαλής του πρότζεκτ! της απάντησε θριαμβευτικά.

– Χαίρομαι, του αποκρίθηκε με σοβαρή ειλικρίνεια.

Την αγκάλιασε χωρίς δισταγμό και όπως ήταν στραμμένη στον νεροχύτη, παραμέρισε τα μαλλιά της και της έδωσε ένα φιλί στον αυχένα.

– Σ' αγαπάω πολύ, κοριτσάκι, το ξέρεις;

– Η αλήθεια είναι ότι μερικές φορές με κάνεις να αμφιβάλλω, Πέτρο, του απάντησε παγερά εκείνη.

Παρ' όλα αυτά εκείνη ήξερε τη διαφορά. Από τη μια ήταν τα συναισθήματά του γι' αυτήν και από την άλλη ό,τι κουβαλούσε μέχρι τώρα στη ζωή του. Δεν ήθελε να εκτίθεται συναισθηματικά. Φοβόταν να πει «φοβάμαι, λυπάμαι, έχω αγωνία». Ένωθε πως έτσι έχανε τη δύναμή του. Ήθελε να είναι δυνατός σαν πέτρα. Ακόμη και η ζήλια του, όταν την κοιτούσαν άλλοι άνδρες, ήταν καλυμμένη από τον εγωισμό του.

Την ανάγκασε να γυρίσει προς το μέρος του.

– Τί πήρα εγώ στο κοριτσάκι μου; της είπε όσο πιο γλυκά μπορούσε και ταυτόχρονα έφερε το χέρι του μπροστά της κουνώντας την τσάντα στα μάτια της.

Μια γνωστή πράσινη τσάντα των πολυκαταστημάτων *Harold's* κρεμόταν προκλητικά στο ύψος των ματιών της.

– Τί πήρες, καλέ, από εκεί; Αυτό είναι φαρμακείο!

– Έλα, άνοιξέ το μόνη σου, της είπε σχεδόν παρακλητικά σαν να κρυβόταν πίσω από αυτές τις λέξεις το πραγματικό νόημα της συγγνώμης. Ήθελε να τον συγχωρεί και να την νταντεύει και πάλι να τη μαλώνει και μετά να τον συγχωρεί και πάλι να την νταντεύει. Αυτοί ήταν οι ρόλοι τους.

Η Δάφνη πήρε τη σακούλα και την άνοιξε. Το ευαίσθητο σημείο της... Δύο κούπες τσαγιού με σχέδια βοτανικής, συμπλήρωμα του σετ που εδώ και καιρό συγκέντρωνε. Κάθε κούπα και διαφορετικό λουλούδι σε ανάπτυξη, σε όλο το φλιτζάνι. Ακόμη υπήρχαν δυο σακουλάκια με εκείνο το τσάι αρωματικών λουλουδιών, που τρελαινόταν να βυθίζει στο ζεστό νερό τα κρύα απογεύματα του χειμώνα. Μέσα στη διάφανη κανάτα έμοιαζαν μαγικά καθώς από μπαλάκια άνοιγαν τα πέταλά τους και γίνονταν λουλούδια.

Τί μεταμόρφωση! σκεφτόταν η Δάφνη. Κάτι της θύμιζε αυτό. Κάπως έτσι φανταζόταν τον εαυτό της, να μεταμορφώνεται και να αλλάζει. Κάτι σαν όραμα. Ένα μικρό μπαλάκι που μέσα του κρύβει ένα λουλούδι...

Όλες οι καταστάσεις στη ζωή κάνουν τον δικό τους κύκλο. Ειδικά οι σχέσεις. Άλλοτε μεγάλο και άλλοτε

μικρότερο. Το άνοιγμα του κύκλου αυτού εξαρτάται κατά πολύ από τη συναισθηματική ανατροφοδότηση των ατόμων. Δεν καθορίζει πάντα η αφετηρία το τέλος, αλλά κυρίως η διαδρομή. Πολλές φορές μια καλή αφετηρία ξεφουσκώνει σαν μπαλόνι. Αυτό συμβαίνει όταν εμποδίζεται κάποιος μέσα του να θρέψει και να στηρίξει το προσωπικό του όνειρο που αρχίζει να ζει.

Ο καιρός έτρεχε σαν το νερό στο ποτάμι. Κάποτε οι σπουδές έφτασαν στο τέλος τους. Ένας-ένας πήρε τον δρόμο του γυρισμού. Ανακουφισμένοι, διψασμένοι για Ελλάδα οι περισσότεροι, κουρασμένοι και υπερήφανοι για το χαρτί που απέκτησαν, είχε έρθει πια η ώρα να δείξουν στους γονείς τους και στον εαυτό τους πως ήταν έτοιμοι να βγουν στη ζωή.

Η Αντιγόνη και η Δάφνη γύρισαν μαζί. Ο χρόνος δεν είχε καταφέρει να τις απομακρύνει.

Δεν συνέβη όμως το ίδιο και με τον Πέτρο.

Μετά μια φλογερή ερωτική διαδρομή τριών ετών, τα πράγματα άρχισαν να αλλάζουν. Αρχικά η αλλαγή φάνηκε σ' εκείνον. Από την αλλαγή αυτή, λίγο αργότερα επηρεάστηκε και η ίδια.

Κανείς δεν ήξερε τί ακριβώς ήταν αυτό που έφερε την απομάκρυνση του Πέτρου, ούτε και η ίδια η Δάφνη. Η ψυχρότητά του εκδηλώθηκε σταδιακά και ήθε να ανατρέψει τη διαπίστωση που είχαν κάνει εκείνο το όμορφο βράδυ μετά τον φλογερό έρωτα που είχαν κάνει.

– Ευτυχώς, εμείς κάνουμε διάλογο, είχαν πει.

Διάλογος δεν έγινε ποτέ. Εκείνος πάγωνε όλο και περισσότερο και απομακρυνόταν και εκείνη, από ερωτική αξιοπρέπεια, έτσι ίσως ονόμαζε την εγωιστική της αντίδραση, δεν ρώτησε ποτέ το «γιατί». Τον άφησε να ξεμακραίνει σιωπηλά χωρίς να κάνει κάτι να τον σταματήσει. Θεωρούσε πως έπρεπε να σεβαστεί την απομάκρυνσή του. Αυτή ήταν η επιλογή του. Πίστευε πως με αυτή τη στάση του ζητούσε σιωπηλά την ελευθερία του και αυτή έπρεπε να τον ελευθερώσει. Κλείστηκε στον εαυτό της και τον παρακολουθούσε να απομακρύνεται ημέρα με την ημέρα. Η σχέση τους εξασθενούσε συνεχώς, σαν να την πριόνιζε ένα άορατο χέρι. Οι αγαπημένες ανάσες πάγωσαν. Μαζεύοντας τα κομμάτια του κατακρεουργημένου εαυτού της, η Δάφνη προτίμησε να αποδεχτεί την κατάσταση.

Κάποια στιγμή εκείνος της τηλεφώνησε. Δεν του απάντησε. Δεν είχε το κουράγιο να το κάνει. Ήξερε τί θα ακούσει. Διάφορες δικαιολογίες για το πόσο λίγο χρόνο έχει και άλλα παρόμοια που επαναλάμβανε διαρκώς σαν τη χαλασμένη βελόνα ενός παλαιού πικάπ.

Εκείνος δεν ξανατηλεφώνησε ποτέ και εκείνη δεν τον αναζήτησε...

Ήρθε το τέλος, σκέφτηκε η Δάφνη παίρνοντας δύναμη από τον πληγωμένο εγωισμό της. Τόση αγάπη πού πήγε; σκεφτόταν τα βράδια στο μοναχικό, υγρό από τα δάκρυα μαξιλάρι. Πόσο βάρβαρη και τραυματική της φαινόταν αυτή η έλλειψη διεκδίκησης... Μια τεράστια αδιαφορία που της μάτωνε τα στήθη.

Η σχέση τους, σαν ένα μπαλόνι που ξεφούσκωσε, έπεσε αργά-αργά στο πάτωμα.

Η ώρα της επιστροφής όμως είχε πλησιάσει, αυτό ήταν που την κράτησε στα πόδια της. Δεν άντεχε άλλο να βλέπει τα συντρίμια γύρω της. Κάθε γωνιά, κάθε δρόμος, κάθε παγκάκι, ήταν ένα κομμάτι από τη ζωή τους. Δεν ήθελε να βλέπει τίποτε πια. Το μόνο που αποζητούσε ήταν να γυρίσει στον τόπο της, να χωθεί στην αγκαλιά της μάνας-πατρίδας και να αρχίσει μια καινούργια ζωή.

Γύρισαν στην Ελλάδα, ο καθένας με τους φίλους του, χωρίς να συναντηθούν ξανά.

Της Δάφνης της πήρε κάποιον καιρό να ξεπεράσει αυτήν την ιστορία. Έπειτα από μερικούς μήνες είχε αρχίσει να το παίρνει απόφαση. Κάποιες στιγμές μια λέξη, ένα τοπίο, ένα τραγούδι, ένα ζευγάρι στον δρόμο, συνειρμικά τον έφερνε ξανά στον νου της με κάποια μελαγχολία, σαν κάτι γλυκό μη ολοκληρωμένο, αλλά και σαν έναν ανοιχτό λογαριασμό που δεν είχε κλείσει. Γι' αυτό και απέφευγε κάθε επαφή με τους παλιούς της φίλους απ' την παρέα του Λονδίνου. Δεν ήθελε να ξέρει τί απέγιναν και κυρίως δεν ήθελε να ακούσει και να μάθει για εκείνον. Μόνο την Αντιγόνη έβλεπε καμμιά φορά, και αυτήν όχι συχνά.

Από τότε που γύρισε πίσω αφοσιώθηκε στη σταδιοδρομία της, προσπαθώντας να ξεχάσει την πίκρα που της είχε χαρίσει η ιστορία της με τον Πέτρο. Το είχε πάρει απόφαση ότι κάθε ιστορία έχει και ένα τέλος κάποια στιγμή. Είχε σταματήσει πια να

πιστεύει στο «για πάντα». Ο κυνισμός είχε εγκατασταθεί μέσα της. Είχε σκληρύνει η καρδιά της και οι ερωτικές ιστορίες δεν την ενδιέφεραν πια τόσο.

